

koncertní sezona

2025/26

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE
uvádí 2. abonentní koncert
prémiového cyklu C

Účinkují:

Miroslav Táborský
recitace

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE

Dirigent: Jiří Petrdlík

Režie: Věra Šustíková

Ve spolupráci se Společností Zdeňka Fibicha

26. února 2026 v 19:00 hodin
Dům kultury Teplice

www.severoceskafilharmonie.cz

Severočeská / North Czech
filharmonie / Philharmonic
Teplice Since 1838

Skladby „tří Otakarů“ z jedné skladatelské generace, které zahajují dnešní večer, mají kromě křestních jmen autorů několik dalších společných jmenovatelů. Jsou jimi především stylová spřízněnost s hudbou o několik desetiletí staršího Zdeňka Fibicha či potažmo Bedřicha Smetany, dále žánr melodramu, vlastenecká témata a v neposlední řadě texty revolučního básníka navazujícího na české národní obrozence Jana Nerudy. Kořeny melodramu sahají až do období antiky. V dnešní době pojem melodram znamená zjednodušené spojení mluveného slova s hudbou. Jedná se tedy o spojení dvou rovnocenných složek. Slovo v tomto případě není pouze mluvené nebo deklamované, ale jde o uměleckou interpretaci textu. V melodramu se můžeme setkat jak s poezií, prózou, tak dramatickým monologem. Více než v jakémkoliv jiném hudebním žánru je spoluvůrcem realizace díla herec nebo recitátor a režisér. Právě Zdeněk Fibich byl jedním z mála hudebníků se skutečně mimořádnými předpoklady vnímat poezii a respektovat zákonitosti básnického slova. Dlouhodobě se tímto tématem zabýval. Velice mu napomohla tvorba koncertních melodramů, ve kterých zkoušel různé možnosti, jak pracovat s mluveným slovem. A jakkoliv dnes Fibichovy melodramy nezazní, inspirace jeho stylem je v dílech ostatních uváděných autorů zřetelná.

V textu **Balady české** Jan Neruda nechává rytíře Palečka, šaška krále Jiřího z Poděbrad, potkat lesní ženy. Jedna z nich, Vesna, je ochotna splnit mu jedno přání. Paleček si přeje, aby se mohl probudit každý rok na jaře, když je příroda nejkrásnější. Vždy pouze na osm dní. Příběh hudebně ztvárnil český hudební skladatel a dirigent **Otakar Ostrčil**. Studoval hru na klavír u Zdeňka Fibicha, který jej také učil kompozici. Skládat začal ve čtrnácti letech. Ve dvaceti čtyřech letech se stal profesorem na Československé obchodní akademii v Praze. Ve zralejším věku učil i na Pražské konzervatoři, stal se šéfem opery Národního divadla, kde současně vykonával i funkci dirigenta. Ostrčilova hudba vznikala zpočátku pod vlivem romantismu, především Zdeňka Fibicha. Oba skladatelé k sobě měli velice blízko. Fibich pověřoval svého nadaného studenta revizemi svých partitur před vydáním, a dokonce mu svěřil části některých svých děl k instrumentaci. Skladatelské dílo Otakara Ostrčila není příliš rozsáhlé. Byl plně vytížen závazky vyplývajícími z práce středoškolského profesora, dirigenta, později šéfa opery Národního divadla, a tudíž po sobě zanechal pouhých dvacet pět opusů a přibližně čtyři desítky skladeb bez opusového čísla, včetně děl nedokončených.

Otakar Zich, významný český skladatel, a především estetik světového formátu, se též vřele věnoval pedagogické činnosti. Věnoval se studiu fyziky a matematiky, v čemž lze hledat základ jeho pečlivé systematickosti. Estetiku studoval u Otakara Hostinského, jehož pokračovatelem se Zich stal. Je zajímavostí, že budoucí uměnovědec absolvoval disertační práci na téma O některých druhích omezených integrálů. V mladém věku působil coby gymnaziální pedagog mj. v Domažlicích, jejichž kultura ho inspirovala ke sběru a úpravě chodských písní a tanců. Zichova myšlenkově převratná Estetika dramatického umění: teoretická dramaturgie se stala základním kamenem české divadelní vědy. Nicméně míra, v jaké ovlivnila a stále ovlivňuje generace humanitních vědců, je mnohem širší. Coby skladatel se věnoval především komorním písňovým dílům, nicméně největšího ohlasu dosáhly jeho opery v duchu Smetanově či Fibichově, uváděné v Národním divadle. Za dvě z nich získal dokonce státní cenu. **Romance o Černém jezeře** opisuje přírodní klenot uprostřed šumavských temných lesů. Autor textu pod jeho hladinou tuší hrdiny, kteří zesnuli pro vlast.

Otakar Jeremiáš studoval varhany, violoncello, teorii a skladbu mj. u Vítězslava Nováka. Účinkoval jako violoncellista v České filharmonii a jako klavírista Pražského tria. Vyučoval, dirigoval a působil jako sbormistr. Patnáct let vedl Symfonický orchestr Radiojournalu a dirigoval v Národním divadle. Z umělecké práce jej vyřadil těžký záchvat mrtvice. Hlásil se ke smetanovské tradici, ale neopomněl na moderní výrazové prostředky, odmítal zásahy do autorského díla a stabilizoval poválečnou českou operu. Plodný skladatel rovněž od začátku 30. let tvořil filmovou hudbu ke slavným českým snímkům. Snažil se uvádět jak románská nebo česká díla, tak i ruská a sovětská. **Romance o Karlu IV.** vypráví hudbou i slovem slavný příběh, kdy se českému králi a římskému císaři zdá lokální víno poněkud trpké, a on jej v rozhovoru s Buškem z Velhartic přirovnává k mentalitě českého lidu. Nakonec mu víno zachutnalo i český lid se mu zalíbil.

„V ovzduší tajemného lesního přísvisu vyrůstal ve Fibichovi již od mládí romantik, který se i v ostatním životě soustřeďoval především na to, co tak či onak odpovídalo tomuto jeho základnímu ladění“, jak praví životopisci. **Zdeněk Fibich** se skutečně narodil do rodiny lesmistra. Jeho rodiče se setkali během otcova studia v lesnické škole na území dnešní Vídně, odkud pocházela Fibichova matka. Celé své dětství byl malý Zdeněk obklopen přírodou, hlubokými lesy, což se později stalo inspirací i pro jeho hudební tvorbu. V mládí byl poslán na studia do Vídně, aby obohatil svůj hudební talent, který od mládí rozvíjela jeho matka. Posléze studoval v Lipsku a v Mannheimu, kde se začal přiklánět k písňové tvorbě postupně spějící k melodramu. Rok strávil na zkušené v pařížských salonech jako pianista. V roce 1881 proběhlo slavnostní otevření Národního divadla a Fibich se zúčastnil soutěže o dílo, které mělo zahájit činnost divadla. Zvítězilo dílo Bedřicha Smetany, ale Fibichova opera Bláník na libreto Elišky Krásnohorské získala čestné uznání. Fibichův soukromý život poznamenala smrt novorozeného syna a ženy, která jej na smrtelném loži požádala, aby se oženil s její sestrou. Posléze zemřela i malá dcera z prvního manželství. Inspirací vedoucí k lyrické tvorbě mu potom byla žákyně Anežka Šulcová, budoucí kritička a publicistka, do níž se Fibich zamiloval. Jak sám říkal, byla největším zdrojem jeho inspirace. Ze světa odešel v padesáti letech v důsledku zápalu plic a srdeční slabosti. Zdeněk Fibich doplňuje vedle Bedřicha Smetany a Antonína Dvořáka trojici českých skladatelů 2. poloviny 19. století, kteří svým významem přesahují rámec české kultury. Fibich je bytostný romantik, mistr hudební miniatury i monumentální velké fresky. V jeho tvorbě se odráží mimořádná sourodost dramatického a hudebního talentu.

Fibich je prvním českým skladatelem, který zpracoval mimohudební legendární motiv z českých dějin do symfonické básně. Již jako třiačtyřicetiletý skladatel vzbudil pozornost hudební veřejnosti skladbou na vlastenecký námět **Slavoj, Záboj a Luděk**, op. 37, o rok dříve, než Smetana začal pracovat na první básni z cyklu Má vlast. V době, kdy čeští skladatelé vyhledávali inspirace spjaté s mobilizující představou slavné české minulosti, zaujala Fibicha domnělá památka české literatury ze 13. století (ve skutečnosti Hankův vlastenecký motivovaný podvrh z roku 1817) Rukopis královédvorský a v něm eposej o vítězném bojovníkovi Zábojovi, který s bratrem Slavojem a vojevůdcem Luděkem vedl lid a vojsko proti germánským uchvatitelům. Hlavním hudebním tématem je neměnný hrozivý motiv, který doboví vykladači považovali za „německý“. Zábojovo téma jej střídá v mnohých výrazových variantách, od výrazu pochyb, odhodlání, přes jeho transformaci do stylizace taneční polky až k hymnickému obrazu vítězství. Skladatel zajímavě anticipuje myšlenkovou, a dokonce i intonační sféru symfonické básně Bedřicha Smetany Vyšehrad.

Fibichově hudebně básnickému typu vyhovoval i žánr programní koncertní přede hry. V roce 1892 se zralý, dvačtyřicetiletý autor k této formě vrátil již poněkolkáté. Pro slavnostní akademii, uspořádanou 27. března v pražském Národním divadle v předvečer třisetletého výročí narození Jana Ámose Komenského, zkomponoval **Slavnostní přede hru d moll** nazvanou **Komenský**. Udělil jí ale starší pořadové číslo op. 34. Dílo věnoval České akademii umění, za jejíhož člena byl krátce předtím zvolen. Skladbu uvádí a prolíná až do hymnického závěru chorálně stylizovaná píseň „Studně nepřevážena všech božských milostí“ z Komenského Amsterodamského kancionálu. Tato píseň se stala i základem Fibichovy hudby k živému obrazu, jímž oslava Učitele národů vyvrcholila. Postupná proměna motivu písně do jásavého durového modu a finální oslavy svědčí o tom, že Fibich nevnímal osobnost Komenského jako symbol skomírající Jednoty bratrské, nýbrž jako živoucího člověka se silnou vírou ve své ideje.

Opera **Pád Arkuna**, op. 60. z roku 1898 na libreto Anežky Šulcové, monumentální dílo Zdeňka Fibicha uzavírá. Námět čerpá z tragické kapitoly dějin pobaltských Slovanů. Ve městě Arkona na ostrově Rujána si postavili chrám zasvěcený slovanskému pohanskému bohu Svantovitovi. Vždy na podzim se poutníci až ze Španělska vydávali k tomuto chrámu kvůli každoročním oslavám sklizně. V roce 1168 zaútočili na Rujánu Dánové v čele s králem Valdemarem a chrám zničili. Opera začíná baladickým úvodem a pokračuje dramatem pojmenovaným podle hlavní postavy, chrámového velekněze Darguna. Overturu k tomuto 2. dílu tvoří působivý symfonický obraz. Střetávají se v něm

příznačná témata, kterými Fibich hudebně charakterizuje dánského biskupa a vojevůdce Absolona jako nositele militantního křesťanství, a jeho protikladu Draguna. Absolon v roce 1168 prosadil připojení Rujány a v roce 1184 Pomořanska k Dánsku. Střetnutí těchto motivů vrcholí v závěru předehty slavnostním Te Deum, jež vítězný Absolon zanotuje před dohořívající Svantovitovou svatyní. Toto dílo je zároveň poslední dokončenou Fibichovou skladbou. Premiéry Pádu Arkuna se už nedožil.

Český herec, dabér a komik **Miroslav Táborský** pochází z Prahy. Na pedagogické fakultě vystudoval obor fyzika a základy techniky. Po absolutoriu pražské DAMU nastoupil do tehdejšího Divadla J. Průchy, které sice sídlilo v Kladně, ale hrálo také v Mladé Boleslavi. Nevydržel tam však dlouho a po dvou sezónách přesídlil do Prahy. Svůj kariérní začátek v hlavním městě spojil s Divadlem E. F. Buriana. Poté se v několika inscenacích objevil v Divadle pod Palmovkou či dokonce ve studiu Gag Borise Hybnera. Zásadní zlom nastal, když se ve svém novém angažmá v Divadle Labyrint setkal s režisérkou Hanou Burešovou, s níž našli společnou uměleckou řeč, kterou rozvíjeli v mnohých inscenacích. Když Labyrint v druhé polovině devadesátých let zanikl, přešli oba umělci do Divadla v Dlouhé. V Dlouhé tak vznikl velice silný tvůrčí tým, který na vysoké úrovni po mnoho let pěstoval náročnou dramaturgii. Za jevištní výkony v režii paní Burešové získal Miroslav Táborský prestižní Cenu Alfréda Radoka. Působí v divadle Ungelt a v Divadle v Řeznické (zde i jako režisér), mnohé role ztvárnil i v kulturních hrách Divadla Jára Cimrmana. Miroslav Táborský intenzivně ztvárňuje i role ve filmech a seriálech. Z nejznámějších snímků jmenujme alespoň Tichá bolest, Lotrando a Zubejda, Kolja, Tankový prapor, Černí baroni, španělský snímek Dívka tvých snů, Tmavomodrý svět, 3Bobule, Vratné lahve či seriály Zdivočelá země anebo Místo nahoře. Věnuje se také rozhlasu a dabingu, jeho hlasem například promlouvá česká verze Lorda Voldemorta v Harrym Potterovi. Jeho vlastní televizní pořady o technických klenotech, přírodních krásách nebo o Járovi Cimrmanovi vykazují výjimečnou sledovanost. Za roli překladatele ve snímku Dívka Tvých snů obdržel Miroslav Táborský španělskou Goyovu cenu.

Muzikoložka **Věra Šustíková** pochází z Uherského Hradiště. Studovala nejprve hru na klavírnou na Konzervatoři v Brně, poté pokračovala ve studiu českého jazyka a hudební výchovy na FFUK v Praze. Od počátku své kariéry působí v Muzeu české hudby Národního muzea v Praze. V letech 1986–1989 zde působila jako výzkumný pracovník v oblasti výzkumu díla B. Smetany, poté jako samostatný výzkumný a vývojový pracovník muzea a od 1998 převzala fibichovskou problematiku. Byla pověřena přípravou projektu Mezinárodní oslavy Zdeňka Fibicha v roce 2000 v rámci UNESCO. Je řešitelkou několika grantových a výzkumných projektů. Od roku 2002 vyučuje na pražské DAMU. Je místopředsedkyní České společnosti pro hudební vědu, prezidentkou Společnosti Zdeňka Fibicha a členkou výboru společnosti Slovo a hlas. Založila a vede Mezinárodní festival koncertního melodramu, Mezinárodní soutěž Zdeňka Fibicha, Umělecké dílny melodramu a zasedá v odborné porotě Mezinárodní soutěže v interpretaci melodramů. Badatelsky se zaměřuje na hudební vývoj 19. a 20. století, dějiny české hudební kultury 19. století, v posledních letech se specializuje na melodram. Publikuje články a kritiky v odborných časopisech (Hudební rozhledy, Gramorevue, Harmonie, Talent).

Jiří Petrdlík náleží k nejvýraznějším dirigentským osobnostem své generace. Vystudoval klavír, trombon a dirigování na Pražské konzervatoři a na Akademii múzických umění v Praze u Hynka Farkače, Miroslava Košlera, Miriam Němcové, Radomila Elišky, Tomáše Koutníka a na mistrovských kurzech šéfdirigenta New York Philharmonic Kurta Masura a BBC Philharmonic Jiřího Bělohlávka.

Současně také získal několik ocenění z mezinárodních soutěží (např. D. Flick Conductor Competition London). V letech 2002–2009 působil nejprve jako dirigent Národního divadla v Brně a následně jako šéfdirigent Městského divadla v Brně. Od roku 2004 je angažován jako stálý dirigent divadla J. K. Tyla v Plzni a často vystupuje na zahraničních i našich scénách (např. Varšava, Káhira, Toulouse, Oděsa, Szeged, Messina, Granada, North Texas University Opera, Národní divadlo v Praze).

Na poli symfonické hudby Jiří Petrdlík spolupracuje s většinou českých orchestrů (např. Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK, Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Český národní symfonický orchestr, Janáčkova filharmonie Ostrava, Moravská filharmonie Olomouc, Severočeská filharmonie Teplice aj.) a pravidelně diriguje významná tělesa po celé Evropě (Vídeň, Frankfurt, Zürich, Lisabon, Porto, Varšava ad.), Severní Americe (Toronto ad.) i Asii (Wuhan, Nanning, Dalian, Tokio, Nagano ad.). V roce 2010 zahájil dlouholetou spolupráci s Káhirským symfonickým orchestrem, kde působil v letech 2011–2015 jako generální hudební ředitel a šéfdirigent. Od sezóny 2015–2016 je hlavním hostujícím dirigentem Podkarpatské filharmonie Rzeszow (Polsko) a stálým spolupracovníkem americké nahrávací společnosti Parma Recordings. S renomovanými sólisty (např. Dimitry Ashkenazy, Ivo Kahánek, Karel Košárek, Jan Simon, Eva Urbanová, Ivan Kusnjer, Soňa Červená aj.) se představil na prestižních pódiích a festivalech (Dvořákova Praha, Smetanova Litomyšl, Musik der Meister Wien, Lehar festival Bad Ischl aj.).

Jiří Petrdlík rozvinul i bohatou činnost sbormistrovskou. Od roku 2009 je uměleckým šéfem Pražského smíšeného sboru. Působí i v oblasti muzikologické, publikační a pedagogické. Na Univerzitě Karlově získal doktorát a na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze vede oddělení dirigování. Je také předsedou poroty mezinárodního festivalu Praga Cantat a jako porotce je zván i do mnohých mezinárodních soutěží. Je členem Společnosti Anatobnína Dvořáka a předsedou Společnosti Zdeňka Fibicha. Od roku 2016 zastává post ředitele světově unikátního festivalu koncertního melodramu Melodramfest. Petrdlíkův široký repertoár zahrnuje skladby nejrozumnějších žánrů a stylových období. V rámci své nahrávací činnosti často věnuje pozornost zřídka uváděným dílům minulých epoch i nejnovější tvorbě.

PROGRAM:

Otakar Ostrčil (1879–1935)

Balada česká, op. 8, melodram na slova Jana Nerudy

Otakar Zich (1879–1934)

Romance o Černém jezeře, op. 6, melodram na slova Jana Nerudy

Otakar Jeremiáš (1892–1962)

Romance o Karlu IV, op. 13, melodram na báseň Jana Nerudy

Přestávka

Zdeněk Fibich (1850–1900)

Komenský, op. 34, slavnostní předehera

Záboj, Slavoj a Luděk, op. 37, symfonická báseň podle

Rukopisu královédvorského

Pád Arkuna, op. 60, předehera k opeře

koncertní sezona
2025/26

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE
uvádí 5. abonentní koncert symfonického cyklu B

František Xaver Brix

Koncert G dur pro varhany a orchestr

Josef Suk

Asrael, smuteční symfonie c moll, op. 27

Aleš Bárta

varhany

Severočeská filharmonie Teplice

Petr Vronský

dirigent

12. března 2026 v 19:00 hodin

Koncertní sál Domu kultury Teplice

Vstupné 250,- Kč | Předprodej vstupenek v pokladně Domu kultury Teplice a na www.ticketportal.cz
Změna programu koncertu vyhrazena.

www.severoceskafilharmonie.cz

Severočeská / North Czech
filharmonie / Philharmonic
Teplice Since 1838

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Ústeckého kraje

Teplice

MINISTERSTVO
KULTURY

ústecký kraj

Lázně Teplice

SEVEROČESKÁ VODA
NADAČNÍ FOND

koncertní sezona
2025/26

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE
uvádí 1. abonentní koncert mladého cyklu M

Absolventský magisterský koncert

Zdeněk Fibich

Noc na Karlštejně, op. 26

William Walton

Koncert pro violu a orchestr a moll

Béla Bartók

Koncert pro housle a orchestr č. 2, Sz 112

Bohumil Bondarenko

viola

Daniel Matejčka

housle

Severočeská filharmonie Teplice

Zdeněk Červinka

dirigent

Koncert ve spolupráci s HAMU Praha

19. března 2026 v 19:00 hodin

Koncertní sál Domu kultury Teplice

Vstupné 200,- Kč | Předprodej vstupenek v pokladně Domu kultury Teplice a na www.ticketportal.cz
Změna programu koncertu vyhrazena.

www.severoceskafilharmonie.cz

Severočeská / North Czech
filharmonie / Philharmonic
Teplice Since 1838

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Ústeckého kraje

Teplice

Ústecký kraj

PŘÍŠTÍ PROGRAM
SYMFONICKÝ CYKLUS B | KONCERT 5

12. března 2026 v 19:00 hodin
Dům kultury Teplice

Program:

František Xaver Brixí

Koncert G dur pro varhany a orchestr

Josef Suk

Asrael, smuteční symfonie c moll, op. 27

Účinkují:

Aleš Bárta – varhany

Severočeská filharmonie Teplice

Petr Vronský

dirigent

Severočeská filharmonie Teplice

+420 778 888 013 | e-mail: sev.filharmonie@seznam.cz
www.severoceskafilharmonie.cz | www.scf.sf.cz

Změna programu vyhrazena.

Při koncertech je zakázáno fotoorafovat a pořizovat audiovizuální záznamy.

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Ústeckého kraje